Visai neseniai vieno mano mokinio dukra paklausė manęs:

- - Ar gali parodyti man Krišną?

Aš atsakiau:

- Ne dabar, mano brangus vaike, prašau palauki dar penkias savaites.

Šiandien aš paėmiau mergaitę už rankos ir parodžiau jai medį.

- - Žiūrėk, - pasakiau, - čia yra Krišna. Ar matai žiedelius ir mažyčius žalius besiskleidžiančius lapus? Krišna sako Gitoje „Aš esu žydintis pavasaris“. Tai yra Krišna, kuris kuria stebuklus gamtoje, jį patį šlovinančius... Ar supranti?

Maža mergaitė palinksėjo galvą ir nubėgo pas savo mamą:

- - Mama, mama, aš mačiau Krišną!

Pavasaris man yra magiškas laikas. Šiandien vaikščiojau miške ir pamačiau vienišą vyšnią žydinčią tarp eglių. Ji atrodė lyg talentingas fleitininkas, grojantis kupranugariams, kurie neturi nei kruopelytės supratimo. Ji buvo vienintelis pilnai pražydęs medis tarp kitų tamsių medžių, kurie nerodė jokio sąmoningumo ženklo. Bet vyšnia turėjo klausytoją. Šis klausytojas buvo Mūsų Saldus Viešpats. Bhakti panaši į pavasarį. Ji yra Viešpaties galia, kuri įeina į asmenybę, kad suteiktų malonumą Viešpačiui. Kai aš išėjau iš miško, jaučiausi toks praturtėjęs šio vienišo, visai pražydusio vyšnios medžio pamoka. Lai aš taip pat atversiu savo širdį visiškai mano Viešpaties malonei, net jei ir visas pasaulis liks tyloj.